

Ποίημα για τα Χριστούγεννα

του Γεωργίου Βερίτη

Νυχτωμένοι στρατοκόποι,
στα σκοτάδια που γυρνάτε,
σαν τι να 'ναι που ζητάτε;

Τόσος δρόμος, τόσοι κόποι
μεσ' στο σκοτεινό στρατί
τ' ανηφορικό, γιατί;
νυχτωμένοι στρατοκόποι;

Να! Σε λίγο αρχίζ' η μπόρα:
Σύγνεφα, βροντή, καπνός.
Και το λιγοστό αστροφώς
που σιγοφέγγει τώρα
όπου ναν' κι αυτό θα σβύσει.
Και σεις τρέχετε, γυρνάτε,
λες και βιάζεστε να πάτε
σε νυκτερινό μεθύσι.

Τόσος δρόμος, τόσοι κόποι!
σαν τι να 'ναι που ζητάτε
στα σκοτάδια που γυρνάτε,
νυχτωμένοι στρατοκόποι;

-Τι ζητάμε; Φως, διαβάτη;
Είν' ο πόθος ο βαθύς
κάθε ανθρώπινης ψυχής.
Σαν ποιο ναν' το μονοπάτι,
που στο Φως θε να μας φέρει;
Αχ! κανείς μας δεν το ξέρει.

Φως ζητάμε, Φως διαβάτη.
Πήραμ' ένα γιδοστράτι
Και χαθήκαμε στα σκότη,

απ' την πρώτη μας τη νιότη,
και ζητάμε κι όλο πάμε
κι όσο πάμε και ζητάμε.

Πόσα χρόνια πάνε τώρα;
Χίλια; Δυό χιλιάδες; Τρεις;
Μέτρησέ μας τα αν μπορείς.
Με την ίδια πάντα φόρα,
Στο σκοτάδι, στ' αστροφώς,
τριγυρνάμε σαν αλήτες,
νυχτωμένοι, παρωρίτες,
και γυρεύουμε το Φως.

Πήγαμε στη Βαβυλώνα,
στο Θιβέτ, στην Καρχηδόνα,
στης Αιγύπτου τις ερμιές.
Μας εμάθαν όλοι οι δρόμοι
κι όλες οι νεροσυρμές
ως την Κίνα κι ως τη Ρώμη.

Τίποτα! Νεκρές ελπίδες!
Δεν ευρήκαμε παρά
λιγοστές χλωμές ακτίδες.
Φως ζητάμε, Φως, διαβάτη.
Ξαναπαίρνουμε φτερά
και πετάμε νύχτα – μέρα
απ' τον Νείλο στον Ευφράτη
κι ως τις θάλασσες κι ως πέρα.

Τρέξαμε στο Καπιτώλιο
και στον βράχο τον αιώνιο,
κι ανεβήκαμε κι αυτές
του Ολύμπου τις κορφές.

Μα και δω η χαρά σαν πρώτα
σβήστηκε σαν λευκαφρός:

Ήταν φώτα, χίλια φώτα
μα δεν ήτανε το Φως...

Και κινήσαμε και πάλι
Και ριχτήκαμε ξανά
στα λαγκάδια, στα βουνά,
στα σκοτάδια και στην πάλη.

Και γυρνάμε σαν αλήτες,
νυχτωμένοι παρωρίτες
στο σκοτάδι, στ' αστροφώς.
Αχ! πονόψυχε διαβάτη,
πες εσύ, ποιο μονοπάτι,
θα μας φέρει προς το Φως;

-Κουρασμένοι στρατοκόποι,
που σας είδαν τόσοι τόποι,
που σας θόλωσαν το μάτι
καταιγίδα, ανεμοζάλη,
δίψα, θλίψη, φόβος, μπόρα,
πάρτε και το μονοπάτι
το φτωχό, που θα σας βγάλει
προς της Βηθλεέμ τη χώρα.

Είν' το ίδιο το στρατί
το ματόβρεχτο που φθάνει
στο μαρτυρικό στεφάνι
κι ως το Γολγοθά κρατεί.
Ακολουθάτε το, ακολουθάτε:
Απ' τη Φάτνη ως το Σταυρό
μπόρεσα και γω να βρω
τ' άυλο Φως π' αναζητάτε.

Γεώργιος Βερίτης (ή Αλέξανδρος Γκιάλας)

Πηγή: [Πνευματικά Θησαυρίσματα](#)